

FOLK OG LAND

NR. 14 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 9. AUGUST 1969

LØSSALG KR. 1,50

Er ølet ikke godt?

Noen nye minneblader fra dengang

Som stiller Norges og Sveriges Hellas-aksjon i sin rette belysning

I en tid da norske partipolitikere er så opptatt med å lære andre land moral og respekt for liv og eiendom, kan det ha sin interesse å feie litt for Norges egen dør. Vi tenker bl. a. på de papandreou-inspirerte angrep på Hellas og den hykleriske pressereaksjon på hendelser i Irak, Spania, Sør-Afrika og Rhodesia, for bare å nevne noe. Det eneste en igrunnen ikke stikker nesen i er de ugjerninger som begås av Israel mot befolkningen i okkuperte områder. Og dog burde vel Norge gå stille i dørene ettersom landet jo har en hel svineflokk på skogen selv. Vi tenker bl. a. på de skamløse «henrettelser» den nye norske «rettsstat» foretok fra 1945 til 1948 med politiske motstandere og avvikere som ofre. Og vi tenker også på de mange mordere som går uantastet omkring blant oss mens en samtidig skriker om evigvarende forfølgelse av tyske krigsforbrytelse.

Vi har før minnet om at den nå gudskjelov avgåtte riksadvokat Andreas Aulie dengang han fremdeles var rikspolisjef medga at det hadde foregått slike mord her i Norge og at han sa han gikk ut fra at de ville bli bragt for retten. Men den som ikke bragte dem for retten da han ble riksadvokat, det var den samme Aulie.

Eftersom også Sverige er med i hyklekoret når det gjelder både Hellas og andre lands påståtte umoral, så kan det være på sin plass å minne om boken til den svenske filmskuespiller Christer Strömholm, som vi omtalte her i bladet i jule-numret 1967. Denne Strömholm fortalte i sin bok at han var engasjert som leie-

Den svenske leiemorder dekoreres fra norsk side.

morder av den norske motstandsbevegelsen og at han både hadde fast lønn og dessuten noe fast for hvert mord — fra 5 000 til 8 000 kroner. Og ettersom det fra norsk side ikke er aksjonert mot Strömholm må det vel være riktig det han skrev? Strömholm fortalte også at han hadde undersøkt på forhånd at disse forbrytelser nå var foreldet i Sverige slik at han kunne avsløre sannheten trygt. Men i Tyskland ivrer altså svenskene for at forfølgelsen av eventuelle krigsmordere skal være evigvarende. I boken forteller Strömholm bare om mord forøvet på svensk grunn, men det skyldes vel at det var mere tvilsomt med foreldelsen i Norge?

Vi fortalte bl. a. i nevnte

artikkel at Strömholm hadde tilhørt «Gruppe Conny» under kampene i Trøndelag og at han hadde fått norske utmerkelser for sin mange-sidige innsats. I forbindelse med dette henvendte MORGENPOSTEN seg til gruppelederen Conny Andersen som kom med denne oppsiktsvekkende opplysning:

«Strömholm hadde spesialisert seg på ved nattetider å overraske norske innsatte nazistiske lensmenn og ordførere.»

Når vi kaller opplysningen oppsiktsvekkende, så er det fordi det jo ikke fantes «norske innsatte nazistiske lensmenn og ordførere» da kampene i Trøndelag pågikk. De hørte en langt senere tid til og det må altså være etter kapitulasjonen at Strömholm, og vel da med utgangspunkt i Sverige, «overrasket» lensmenn, ordførere og kanskje andre.

FOLK OG LAND spurte i en artikkel for en tid siden: «Hvorfor så taus? Var ølet ikke godt» og det kan det nok være grunn til å spørre noen hver om. Etter at Strömholms avsløringer var blitt omtalt i pressen, ble undertegnede oppsøkt av etpar representanter for det svenske AFTONBLADET, som ønsket et intervju i forbindelse med Strömholms påstander. Vi svarte som sant er at vi intet kjennskap hadde til de mord i Sverige Strömholm omtaler i boken, men at vi godt kunne tenke oss at det han berettet var korrekt ettersom det jo var en kjennsgjering at det ble begått en rekke mord av lignende art her i Norge og det heller ikke var synderlig tvil om at mange av morderne opererte med Sverige som basis. AFTONBLADET trykket ikke et ord av den uttalelse bladet selv hadde bedt om. Den passet visst ikke i opplegget.

La oss imidlertid minne om Sveriges ansvar i denne forbindelse, og det kan vi kanskje best gjøre ved å gjengi en meddelelse som det norske Politidepartement sendte ut i februar 1945. Den lød slik:

Hva var Kristen Samling?

Quisling ville ikke at man skulle bruke religionen i politikens tjeneste.

II

Og så kom freden. De som stilt seg aktivt i spissen for Kristen Samling, var av Quisling blitt bedt om ikke å ta på seg politiske verv. Som allerede sagt i forrige artikkel mente Føreren at man ikke skulle blande kortene. Ikke desto mindre ble vi jo alle underlagt og ofre for det såkalte rettsoppgjør, og særskilt hårdt gikk det da ut over de lojale prester som med eller uten medlemskap i NS, var blitt stående trofast på sin post i kirken under hele okkupasjonen.

Men hva kunne så Kristen Samlings medlemmer utrette av godt etter sammenbruddet? Jo, allerede fra høsten 1945 forsøkte de på ny å gå inn i «Forlikelsens tjeneste». For nå var det jo fred, og da skulle vel grobunnen for et sant, kristent samarbeide i vårt folk endelig være der. Og atter en gang rakte vi den åpne hånd ut til våre kristne brødre og søstre som hadde vært av en annen mening enn oss under en lang okkupasjon.

(Forts. side 2)

Morderne fant sine ofre — —

— — — mange steder.

(Forts. side 6)

Panikk

Da den borgerlige regjering tiltrådte for vel 3 år siden øket skuffelsen til panikk i Arbeiderpartiet. A.P.-avisene fant frem sin svarsteste maling, og de av A-partiet som forstod seg best på borgelig politikk begynte å efterse sine pokhamrer.

Før valget hadde de fleste av NS-medlemmene sondert terrenget og i enerom fått bekreftet at dersom de stemte riktig ville det bli full revisjon av «retts»-oppgjøret.

Så en dag var Borten & Co. i full sving. Aftenposten jublet, nå skulle det bli vei i vellinga. A-pressen gikk i stilling, men slaget syntes å utebli. I maskineriet stod fremdeles Gerhardsens hullkort eftersom de borgerlige hadde glemte å skaffe seg et felles program.

Tiden gikk, svartmalingen ble stuvet vekk, pokhamrene fikk ingen bruk for. NS-medlemmene hørte det gapskratte bak hver dør. Så begynte presset. Alle ville ha pålegg i lønn, ellers streik. Meglingsmann og lønnsnevnd arbeidet overtid hele året og alle fikk pålegg. Hvordan? Ved å konfiskere de realverdier som finnes. Ligningsnevnder økte skattetaksten, skattene økte, nye lån. Alle bankinnskudd er snart borte. Den som i 1930 satte 100 kroner i banken har idag igjen 19 kroner i gullverdi (kjøpekraft). All drivverdig skog er hugget. Nå selges grunnen til hyttetomter. Hvalfangsten er en saga blott. Funksjonærenes antall øker. Det er nå like mange i administrasjon som i produksjon.

Idag forstår alle at den lille håndfull såkalte borgerlige på toppen ingen fare er. Norge har alltid hatt forutseende politikere. A.P. har sikret seg mot det. Alle bestillingsmenn er organiserte LO-medlemmer, som kan strø sand i maskineriet når farten og retningen er ute av kurs. Vi opplever altså en borgerlig regjering som styrer etter et arbeiderparti-program ved hjelp av LO-medlemmer som er uoppsigelige.

For hver omdreining lønnskruen gjør minker pengene i kjøpekraft. For hvert tusen som skattetaksten øker på en eiendom, økes gjelden tilsvarende. Men da er det ingen i A-partiet som hyler opp om utbytting.

Med hensyn til revisjon av «retts»-oppgjøret, så er det dårskap å tro på noe slikt. Dersom NS ikke er skyldig, må A.P.-riksstyret og dommerne — alle de store og fine gutta svare for 52 mord, 250 selvmord, dusinvis av likvideringer og 240 millioner kroner som er konfiskert

ulovlig. Det er dette forferdelige marerittet som idag henger over hele det norske riksstyre og administrasjonen. Det er skrekken, skammen og mistenksomheten som lurar bak hvert hjørne, fordi 100 000 av egne landsmenn ble gjort til syndebukker.

Dette er sykdommen og panikken som idag herjer i landet.

Pax.

Kristen Samling - -

(Forts. fra side 1)

Det begynte da også ganske lovende med små møter i private hjem, som ble holdt delvis hos nøytralt innstilte kristne og hos NS-kristne. Her møttes da prester fra begge leire, såvel som legfolk. Men etter en tid ble det tynnere og tynnere i denne krets, og det uhyggelige var at en etter en av våre tidligere motstandere forsvant. Tilslutt satt vi der alene tilbake.

Hva kunne så årsaken til dette være, og hvordan kunne et fellesskap bygget på Kristus, slik uten videre smuldre hen? Først forstod vi ingen ting. Men så fikk vi vite at de som hadde vært modige nok til å være sammen med oss og våre prester, var blitt utsatt for sterk terror fra sine medkristne. Dette hadde blant annet foregått på følgende måte: Det var blitt ringt til dem i telefonen, og de ble advart mot å ha noe ytterligere fellesskap med oss, da vi sikkert var besatt av onde ånder, som de kunne bli besmittet av!

Rett skal være rett. Slik er det ikke mere i dag.

Noe annet som også etterhånden kom oss for øre var, at flere av disse som hadde deltatt i møter sammen med oss, var gått «skuffet» og irritert hjem etter møtene. De hadde nemlig ventet seg at vi skulle møtt dem som «angrende syndere», vi som i dobbelt forstand var «forrædere», idet vi hadde «sviktet» både Kristus og fedrelandet. For hvorfor fikk vi ikke i vår felles «stille stund» sammen med dem, beskjed fra Gud om å bekjenne vår synd og be dem om tilgivelse for at vi hadde vært medlem av NS. For det skulle Gud vær-sågod ha sagt til oss!

Mot en så hårreisende blindhet, og selvgodhet og farisæisme, hadde vi intet å stille opp, så vi trakk oss tilbake.

Så fortsatte vi da vår Cannonagang, og gikk fra kir-

Olga Bjoner har gått bort

Atter har den ubarmhjerlige død hentet en av de gamle trofaste forkjempere for orden, rettferd og fred. Fru Olga Bjoner døde en av de siste dage i juni, 81 år gammel, og ble begravet i stillhet ved Hobøl kirke.

Pinlig stillhet var det også i pressen da denne dypt nasjonale forkjemper for gammel norsk bondekultur forlot den verden som så brutalt og urettferdig hadde forfulgt henne. Selv bladet NATIONEN, som vil representere den norske bonde, hadde ikke et redaksjonelt ord å si om den gamle utrettelige forkjemper for bondens syn og bondens sak, denne mangeårige leder av bondekvinnene og den ukuelige forkynner av den nasjonale tanke.

Olga Bjoner var sterkt plaget av sykdom de siste år, men hennes interesse for arbeidet med å gjenopprette den norske rettsstat som gikk tapt i kjølvannet av annen verdenskrig var levende til det siste. Det er ikke så lenge siden vi fikk brev fra henne med oppmuntrende ord og beklagelse over at hun ikke lenger maktet å gjøre en aktiv innsats for Forbundet, hvor hun i mange år var medlem av styret, og for FOLK OG LAND, som hun har skrevet så mange

ke til kirke, fra forsamlingshus til forsamlingshus, i håp om der å få høre Guds ord, forkynt purt og rent, uten politiske hip til de «overvundne» — i blandet selvros. Men det var smått stell med dette, og det tok mange, mange år før man kunne føle seg noenlunde trygg, og høre en helt normal kristen

(Forts. side 7)

Roosevelt ville atombombe Tyskland!

Og utleverte hundretusner av kvinner og barn til atomledelsen

John S. D. Eisenhower har skrevet en ny bok «The Bitter Woods» som handler om krigsbegivenhetene i Europa i desember 1944. Den syke og døende president Franklin D. Roosevelt var rasende over det faktum at Tyskland ikke ble slått så hurtig som han ønsket. Han ba da om at atombomben måtte bli sluppet over Tyskland.

Denne viktige historiske hendelse berettes det om i boken til sønn av den nylig avdøde tidligere president Eisenhower. Boken forklarer at sjefen for det amerikanske atombombeprosjekt, general Leslie R. Groves meddelte Roosevelt: «Vi kan bombe Tyskland. Imidlertid vil ikke et operasjonsklart våpen være ferdig før i august 1945. Hvis vi ikke kan teste det først, vil mekanismen kunne klikke slik at bomben ikke eksploderer og tyskerne vil kunne finne ut hvorledes den virker.»

Bare frykten for at tyskerne kunne få tak i atombombehemmeligheten tvang altså Franklin D. Roosevelt til å droppe tanken om å ta livet av nye 100 000 eller flere sivile tyskere.

Men her i landet kjører man fremdeles — bl. a. i Aftenposten — den gamle platen om at tyskerne arbeidet med atombomben den hele tid og at herjingene i Norge av norskfødte britiske sabotører derfor var nødvendige. Vi tenker på flyangrep, sa-

artikler i gjennom årene.

Det er ikke nødvendig å fortelle våre lesere hvem Olga Bjoner var, og det er for den saks skyld heller ikke nødvendig overfor norske bønder i moden alder. Selv om NATIONEN av i dag foregir ikke å vite det. Men Olga Bjoner kan hverken bladet med sin feige taushet eller alle de som iherdig har forfulgt henne i årtier med «seierherrenes rett» ramme lenger. De kan bare ramme seg selv og det de står for.

Hos de gamle NS-folk vil Olga Bjoner leve i minnet, ikke bare som ildsjelen i bondekvinnelaget i fredelige tider, men som den der uredd og uten prutning fulgte sin overbevisning da ulykken rammet det land hun elsket så høyt og ledet NS Kvinneorganisasjon i en tung og farlig tid. Ikke minst vil vi minnes hennes tro og hennes innsats her i FOLK OG LAND.

Ø. M.

botasje og ikke minst senkingen av Tinnsjøferjen, som kostet mange norske liv, alt for å komme en innbildt tysk atombombekonstruksjon til livs. Tyskerne arbeidet som kjent ikke på å lage atombomber under annen verdenskrig, men bare på å utnytte atomkraften på annen måte. Så her passer vel det gamle ord på den angelsaksiske mistanke om tyske atomkrigforberedelser at tyv tror hver man stjeler.

Og den amerikanske president som har fått sin statue anbragt på Skansen i Oslo hadde altså ingen hemninger når det gjaldt å anvende atombomber mot tysk sivilbefolkning, kvinner og barn. Minst like få iallfall som Himmler skal ha hatt når det gjaldt den påståtte metodiske utryddelse av jøder.

Så man kan ikke vente at Roosevelt og de andre allierte krigsledere skal ha hatt hemninger når det gjelder de norske kvinner og barn som ble ofret med kaldt blod. Men man kunne kanskje ventet at deres norske redskaper hadde hatt det?

Du slægt, hvis hjerte banker ved dine fædres skål, — sig, har du også tanker, som fylder deres mål?

(Jonas Lie)

STOR VERD.F. EIENDOM TILSALGS

Utm. for helseutb. skole, a.sos. tiltak. Selvf. av jordbr.-prod. og fisk. Plass for ørretal, østers, ender, gås, høns, gris m. m. Stor bebygg.

Kont. 162 000 + lån 13 000 på omforente beting. Stor eiend. Bill. i eksp. merk. «Lunt og vinterløst.»

Månadsbladet

FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,

Kinn

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
ODD MELDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Stortingsvalget

Det er bare en måned igjen til stortingsvalget og påny står vi overfor spørsmålet: hvorledes skal de som ble rammet av urettsoppgjøret og folk som i likhet med dem ser på en revisjon av seierherrenes politiske overgrep dengang som det viktigste politiske spørsmål også i dagens situasjon stille seg denne gang?

Som våre lesere vil huske oppfordret vi ved siste stortingsvalg våre meningsfeller til å stemme borgerlig for eventuelt å gi de borgerlige partier anledning til å slå inn på en annen vei enn den arbeiderpartiet som inneholder av den politiske makt hadde fulgt helt siden 1945 — forøvrig med full støtte fra de borgerlige partiers side. I de fire år som nå har gått etter at vi da fikk en borgerlig regjering har det fra Forbundets side vært rettet flere henvendelser til de nye makthavere, bl. a. har det vært konferert med statsminister Borten, som lovet å ta en skriftlig henvendelse fra Forbundet opp i regjeringen. Fra statsministerens side ble det imidlertid med løftet og det har senere ikke engang vært mulig å oppnå svar på skriftlige henvendelser, noe vel alminnelig folkeskikk burde tilsi. En må altså kunne slå fast at de borgerlige partier ikke har brukt den sjanse vi ga dem.

Forbundet har i en viss utstrekning sondert stemningen hos en del kontakter landet rundt om mulighetene for å oppnå bindende skriftlig tilsagn fra stortingskandidater som kjemper om sistemandatene, idet man etter den mottagelse henvendelsen til statsministeren og hans regjering fikk fant det nytteløst å henvende seg direkte til partistyrene. Det ble herunder bl. a. rettet en henvendelse til en av de mere velvillig innstilte kandidater, men selv han våget ikke å gi oss noe annet enn en tom sympatierklæring og forsikringen om at stemningen kanskje holdt på å snu seg i stortinget i denne sak. Men å binde seg til selv å reise saken i det kommende storting fant han «nytteløst». Det måtte komme fra den regjering som altså ikke har villet befatte seg med vår henvendelse. Ellers var oppfatningen hos så å si alle våre kontakter den at det intet var å oppnå ad denne vei og dels at slike løfter tidligere hadde vist seg komplett verdiløse. Det er, som man vil se av artikkel annet steds i bladet, også kaptein Olaf Holms mening.

På bakgrunn av dette har Forbundet ikke funnet å kunne eller ville gi noen direktiver om stortingsvalget.

For vårt eget vedkommende vil vi tilføye at vi ikke kan se at den forskjell det eventuelt måtte være mellom de borgerlige partier og Arbeiderpartiet når det gjelder innenrikspolitikken er så merkbar eller avgjørende at det er naturlig å la det veie tyngre enn kravet om en revisjon av urettsoppgjøret. Hva utenrikspolitikken angår er det jo overhodet ingen forskjell.

Slik det hele ligger an vil vi derfor oppfordre våre meningsfeller til å la de politiske partier gjøre opp striden om makten og æren uten medvirkning fra vår side. Det er ingen grunn for oss til å favorisere den ene eller den annen part slik vi som en prøve gjorde det ved forrige valg. Vi gjorde også dengang uttrykkelig oppmerksom på at det var en prøve og at de borgerlige eventuelt måtte nytte sin besøkestid — noe de altså ikke har gjort.

Er det de som ikke ønsker å markere seg som hjemmesittere, så hører vi at noen unngår dette ved å anbringe noen velvalgte ord i konvolutten istedenfor stemmesedlen.

Til Høyesterett

Høyesteretts kjæremålsutvalg har godtatt Hans S. Jacobsens anke over byrettens dom i Løbergsaken til behandling i Høyesterett.

For vårt vedkommende har vi liten tro på at det kan komme noe godt ut av en behandling i en Høyesterett som vi synes er så inhabil som det vel er mulig når det gjelder en sak som denne. Det er da faktisk vanskelig å plukke ut et eneste medlem av Høyesterett som ikke på en eller annen måte er engasjert på forhånd i «retts»oppgjøret og dermed også i Løbergsaken, som jo er en frukt av dette oppgjøret med så åpenbar politisk slagside. For ikke å snakke om den ubevisste påvirkning på andre medlemmer av Høyesterett fra slike folk som Terje Wold, O. C. Gundersen, Knut Blom m. fl. Og rent generelt har vi hatt inntrykk av at en avgjørende kvalifikasjon for en høyesterettsdommer etter det ulykksalig urettsoppgjøret har vært aktiv og lojal medvirkning i dette på et eller annet område.

Selv ville vi derfor langt ha foretrukket at saken var kommet opp til ny behandling i en lagmannsrett hvor det hadde vært anledning til ytterligere vitneavhøring og bevisfremleggelse, noe som på mange felter er høyst påkrevet for at offentligheten kan bli fullt orientert om rettsskandalen. At resultatet av en behandling i lagmannsrett slik det hele ligger an og slik domstolene er sammensatt ville bli nevneverdig annerledes tviler vi på, men det er da heller ikke så avgjørende som dette at oppgjøret blir grundig luftet offentlig.

Imidlertid har Hans S. Jacobsen og hans prosessfullmektig advokat Wiesener tydeligvis fremdeles tiltro til vår høyeste rettsinstans og det er selvsagt at vi håper de gjør rett i å satse på at jussen påny skal få overtaket over politikken i Høyesterett.

På bakgrunn av stemmegivningen ved siste stortingsvalg er en unnlattelse av å stemme naturligvis i sin karakter en viktig og, slik situasjonen ligger an, kanskje en avgjørende form for valgdeltagelse.

På den annen side er det fremdeles en måned igjen til valget og det er altså fremdeles tid for det eller de partier som offentlig vil tone rent flagg når det gjelder «retts»oppgjøret til å gjøre dette. At vedkommende par-

OLAF HOLM:

«Paris er dog en messe verd»

sa Henrik IV av Navarra, han gikk litt på akkord med sine motstandere

I

En klok mann i Arbeiderpartiet — de finnes — pekte forleden på at 40 000 stemmer ved valget i 1965 avgjorde utfallet til fordel for koalisjonspartiene, tiltross for at de var i mindretall blant velgerne. Da dette kan gjenta seg både den ene og den annen vei, kan det være grunn til ennå en gang å se litt nærmere på hvordan det gikk til.

Det — etter avisene å dømme — overraskende resultat var som kjent, at ut fra fordelingen av stortingsmandatene ved valget i 1961 med 76 representanter til venstre og 74 til høyre, ble der i 1965 flyttet 6 mandater over fra den første fløy til den annen, med sluttresultat 70—80.

Det var de tre partier V., Sp. og Krf. som tilsammen gikk av med 14 av de utsatte 20 mandater. Høyre beholdt 1, men hadde indirekte fordel ved sin deltagelse i koalisjonsregjeringen, som derved ble muligjort. Ap. beholdt 5 av disse mandater.

II

Det må være berettiget av ovenstående å trekke den slutning, at V., Sp. og Krf. tidligere tilsammen har hatt omkring 8 av de utsatte mandater og de to andre tilsammen 12.

III

I oven nevnte tall 40 000 inngår et tilskudd av NS-stemmer til de ordinære partistemmer. Hvor stor denne brøkdel er, er det ikke mulig å angi hverken for den enkelte valgkrets eller for det hele land. (I Oslo stemte NS med Krf., som allikevel manglet 82 stemmer på å få mandatet). Hva dette innebærer av muligheter for valget til høsten skulle det ikke være nødvendig

ti da vil få våre stemmer er selvsagt. Vi skal sørge for at partistyrene får dette nummer av FOLK OG LAND og våre lesere vil da selv kunne se hvilken offentlig reaksjon det eventuelt vil få. Vi har ikke villet unnlate å gi dem denne sjanse i siste liten før valget. Så får de da selv anledning til å stemme over vår sak før turen kommer til oss når det gjelder d e r e s .

å komme nærmere inn på. Rent teoretisk er der NS-stemmer nok til at et enkelt parti kan få alle de utsatte 20 mandater, selvom man ikke regner med andre enn de som er straffet for angivelig landssvik.

IV

Umiddelbart etter valget i 1965 ble der blåst sterkt i basun om valgskred o. l. Dette er nå forstummet. For tiden skrives der med hensyn på det forestående valg vegger opp og stolper ned om koalisjoner partiene imellom i håp om det ettertraktede siste mandat og styringstillegg. Det er ganske underholdende lesning, men synes ikke å føre til noe.

De to fløyer i politikken kan ikke sees å være særlig uenige om annet enn prioriteringen av sakene. Det minner om bygdekrangel, sang en «kanarifugl» forleden. For oss er det rettsstatens gjenreisning som har første prioritet, et standpunkt som uvegerlig vil få innflytelse på utfallet av valget.

V

Ellers foreligger den mulighet, som også fra annet hold er påpekt her i bladet, at NS utblir fra valget og lar de stridende parter gjøre opp seg imellom. I så fall glir de av høyre fløy innvundne 6 mandater ubemerket tilbake dit, de kom fra. Går NS med på den venstre fløy vil antagelig ytterligere 6 mandater gå dit, m. a. o. det omvendte av hva som skjedde i 1965.

VI

Den tanke har vært oppe å avkreve både dem, som ber om hjelp til å komme på stortingstaburetten og andre et utvetydig standpunkt til «retts»oppgjøret og en revisjon av dette. De løfter som tidligere har vært avgitt om dette har vist seg å være værd 0,0. Å gå den vei er fullstendig verdiløst.

Partiene må tone enstydig farge. Blir ikke det gjort, så vet man hva det betyr.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Neste møte etter ferien fredag 5. september.

«KRIGSSTATEN NORGE» SKAL ANALYSERES

Styret i Det Norske Studentersamfund skifter farve med små mellomrom. Fra høstsemestret av er det radikalt. Om dette i praksis fører til nevneverdig politisk utslag er vel tvilsomt, da det ene styre er det andre likt. Men av en annonse i dagspressen fremgår det at det nye styre dog avviker fra det tidligere. DNS utlyser der en forskningsoppgave over temaet «Krigsstaten Norge». Det heter i annonsen: «DNS ønsker å få klargjort på hvilke områder og i hvilken grad det militære forsvar griper inn i vårt sivile, politiske og økonomisk liv, med særlig henblikk på indoktrinering, forskning og industri».

Vi kan ikke annet enn trekke på smilebåndet av hele oppgaven. Det forekommer oss helt absurd å omtale Norge som krigsstat. Det er en kjent sak at politikerne manipulerer med de militære offiserer, og ikke omvendt. Vår militære tradisjon er lik null, vi husker hvordan det gikk med den private mobiliseringsordren en general sendte ut i april-dagene i 1940.

Vi foreslår derfor at styret i DNS holder seg til formann Maos lille røde unevnelig og ikke forsøker å tenke på egen hånd.

GEORGE BROWN TALER NEGRENES SAK

Storbritannia har sitt rasespørsmål å stri med, noe britene kan takke sine egne

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Halvard M. Paasche**

*Men nye slekter føddest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

immigrasjonslover for. Det har ikke manglet på advarende røster, men myndighetene har vært døve på det øre.

En av de britiske Europa-organisasjoner arrangerte forleden et møte der rasespørsmålet ble drøftet. Blant talerne var tidligere utenriksminister George Brown.

Etter de opplysninger vi sitter inne med, ble Brown hindret i å komme til orde av representanter for Nasjonal Front, så det er ganske enkelt å slutte seg til hvilken innstilling den tidligere utenriksminister hadde til immigrasjonen av negre, og rasespørsmålet generelt på de de britiske øyer. Vi vil bare lykkesønske Nasjonal Front med seieren.

ISRAELS BONN-AMBASSADØR BLIR MOTT MED FY-ROP

Israels Bonn-ambassadør, Asher Ben Natan, har i sommer vært meget aktiv innen studentkretser ved å holde en rekke foredrag om Israel i forbindelse med «Israel-ukene». Han har besøkt uni-

versitetene både i Frankfurt og Hamburg etter innbydelse fra det jødiske studentforbund. Men han har ikke alle steder blitt like godt mottatt av tilhørerne.

Denne gang er det ikke de unge «nazistene» som har stukket kjepper i hjulene for ambassadørens propagandaplegg, men venstrefløyen i vest-tysk politikk. De som har forsøkt å hindre Ben Natan i å tale for studentene, er øyensynlig organisasjoner som SDS og andre sosialistiske elementer.

Dette har vakt stor oppsikt ikke bare i Forbundsrepublikken, men også ellers i Europa. Ultrademokratene er bestyrtet over at noen vil forhindre en representant for staten Israel i å holde foredrag om sitt fredselkende land.

Etter at ambassadøren hadde forsøkt å tale i Frankfurt, uttalte han at det var en historisk begivenhet at noen klarte å forhindre en diskusjon om jødiske spørsmål. Det er nemlig 24 år siden sist dette hendte i Tyskland, hevdet han.

Vi er innforstått med det uhyrlige ved at noen forsøker å hindre en borger av staten Israel i å drive propaganda for sitt hjemland. Hadde det enda vært en tysker som ville slå til lyd for større forståelse for Rest-Tyskland, kunne man akseptert studentenes fremgangsmåte, men Israel, det forjettede land, nei, umulig!

EN IDE TIL ETTERFØLGELSE

Jeg har hørt mange mennesker, helst eldre, som undrer seg over at ikke tronfølgerparet har gjort noen synlig innsats for å sikre nye arvinger til kongehuset. Dette har jeg tenkt litt over, og er kommet frem til at det ikke er så påkrevet, da det er enklere å adoptere ett eller flere barn.

Det er jo spesielt moderne å skaffe seg adoptivbarn fra Vietnam, men jeg foreslår at kronprnsparet skaffer seg en verdig arvtager til kronen fra f. eks. det sultende Biafra. Dermed slår de to fluer i ett smekk, hjelper et nødstedt barn og unngår alle besværligheter ved selv å bringe til verden en arving.

Langøse.

«KRIGEN» OG UNGDOMMEN

Ja, så falt da denne berømmelige «dommen». Skjønt noen juridisk «dom» i egentlig forstand var det vel ikke. Snarere var det en bekreftelse på at «rettsstaten» Norge ennå ikke har forlatt barne-stadiet. Men man kan godt «forstå» disse brave jøssinger, den «bygning» man reiste i 1945 er i årenes løp blitt så mørken og falleferdig, at man for enhver pris måtte sørge for å få en «oppstrammer». Ikke bare var det nødvendig å minne seg selv om hvor «stor og edel» man var i «krigsårene», men også «de oppvoksende slekter» måtte man ta hensyn til. For Løberg var dette siste, etter hans eget utsagn, det aller viktigste.

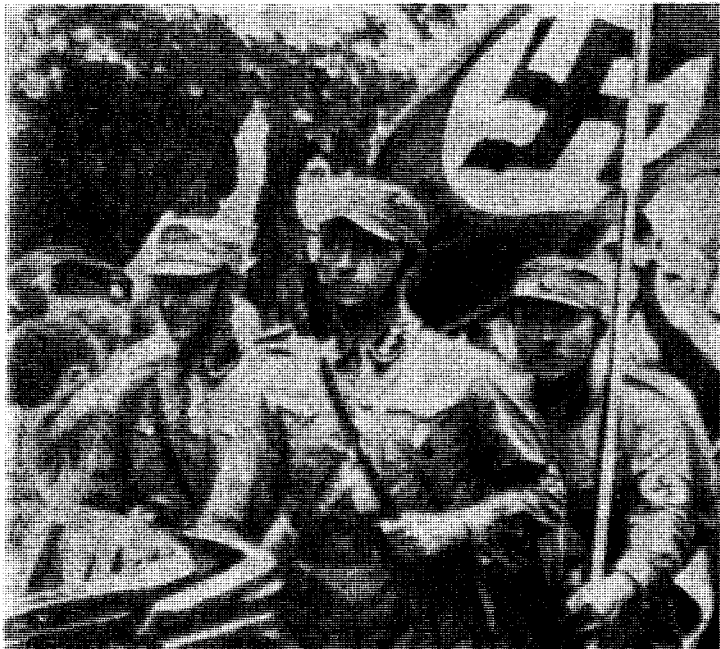
Men Løberg må være klar over at i en sak som denne kan man ikke betrakte etterkrigs generasjonen som en homogen masse som man kan lede hvor man vil enten ved hjelp av domstoler eller skjellsord.

Flertallet av dagens ungdom snur ryggen til historien, ihvertfall til den del av historien som man selv aldri har opplevd. Andre, som står tilsluttet en eller annen av de «tradisjonelle» politiske ungdomsorganisasjoner, er som regel mer eller mindre sympatisk innstillet overfor «Løbergfløyens» versjon av «krigen» 1940—45. Atter andre nekter å godta «seierherrens» ensidige historiskrivning og forlanger åpenhet omkring disse spørsmål-

(Forts. side 7)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann

SA for første gang i Fischerkietz

Alt-Berlin, et stykke romantikk, et klenodium i jaget i den sjel- og hvileløse storby. Den fremmede fin-

ner knapt dette lille stykke jord. Det ligger skjult som en edelsten mellom de høye stenblokker i de omliggende gatekvartaler. Direkte langs Spree strekker Fischerkietz

seg med sine krokete, drømmende smågater og de skjeve, intime gamle gavlhuser. Om dagen har dette strøket mest harmløse ansikt og fremmede som treffer på det har sin glede av det. Men bryter natten frem så lurer det røde mord på sine ofre i de mørke smågater. I alle forbryterkneipene, som maleren Zille har forherliget slik, holder storbyens utskudd til.

Fischerkietz har i rammen av berlinerpartihistorien en spesiell rang. Den kommunistiske propaganda falt her i god jord, for i streder og gater er nøden uinnskrenket herre.

Fischerkietz er hardt omkjempet grunn. Dog vant den opprinnelige lille Fischer-celle, som partikameratene der kalte seg — de ble ledet av Horst Wessels venn, daværende stormfører Fiedler, — mere og mere grunn, og i dag er marxismens overherredømme forlengst brutt. (1932). I denne Fischer-celle kjempet til å begynne med også Horst Wessel inntil han overtok Sturm 5. Horst

Wessel bodde jo i nærheten av Fischerkietz. Like ved foreldrenes bolig lå den berømte Jüdenhof, som kan se tilbake på en respektabel alder.

Her var sturmens vanlige møtested. Ofte nok provoserte den bare ved sitt nærvær de nesten utelukkende kommunistiske beboere. Også her kunne man slå fast at motstanderne etterhvert gjennom den stadige gjentakelse vendte seg til dette skuespill. Over Jüdenhof runget så ofte Horst Wessels stemme: «Sturm 5 fertigmachen!» Så mangen en gang tok imidlertid også stormen farvel med de skjellende beboere med et brusende: Heil Hitler!

Meget blod kostet kampen om denne Kietz. Motstanderen forsvarte seg med alle midler. Ildoverfall på våre folk var daglig kost.

Mens kampen ennå raste uavgjort besluttet Horst, som trass i sitt eget arbeide interessert fulgte med i kampen om Kietz, seg til et stort slag. Vi hadde som så ofte før foretatt en propagandatur på landet og agi-

tert iherdig for vår bevegelse. Tidligere enn vanlig tiltrådte vi hjemreisen. Som det het, skulle vi i dag for første gang kjøre gjennom Fischerkietz. Det var dengang et vågestykke, og ingen sluttet SA-formasjon hadde inntil da gjort det. Fischerkietz var for uoversiktlig. En eksempløs kampglede speilet seg i ansiktene til alle SA-folkene. En feberaktig utålmodighet fylte alle. Man kunne ikke komme til Berlin tidlig nok. Bilen larmet gjennom landsbyene i omegnen og stadig nærmere kom man byen. Snart suste lastebilen over den speilglatte asfalt, forrest fanebæreren med den smellende fane i nevene. På lasteplanet sto de alle, mann ved mann og lot sine sanger og talekor gjalde i gatene. Menneskene kom i vinduene og så på denne ville, brune jakt. Av og til hilste man oss. For det meste ropte man dog mot oss: «Rød front». Den indre by kom stadig nærmere straks var man der. Plutselig stoppet vognen, Horst steg ut på stig-

(Forts. side 8)

Også litt samtidshistorie

Den norske regjeringens forræderi mot nøytraliteten og folket i 1940

Den britisk-franske aksjon settes igang. «Lofotpostens» oppslag.

Vi har her i FOLK OG LAND gang på gang lagt frem klare prov på at ikke bare hadde vestmaktene (England og Frankrike) planlagt en invasjon i Norge med sikte på også å sette seg i besiddelse av de svenske malmfelter, men at til og med den norske regjering bak folkets rygg og i strid med den høytidelig erklærte nøytralitet nok hadde truffet en hemmelig avtale om stilltiende å godta dette. Vi minner i den forbindelse om gullsendingene fra Bergen en uke før 9. april og om den manglende mobilisering, som ikke er forståelig uten på bakgrunn av en slik hemmelig avtale.

Også Ralph Hewins er inne på spørsmålet om en avtale mellom England og den norske regjering i sin bok om Quisling, og det er karakteristisk at Løberg og hans prosessfullmektig advokat Schjødt ikke gjorde forsøk på å anfekte dette.

Vi har tidligere nevnt en artikkel i arbeiderpartiavisen FREM-OVER av 28. desember 1959 under tittelen «Fransk kaptein orienterer oberst Sundlo om de alliertes planer.» Bladet bygger på en artikkel av Sverre Hartmann i Heimevernsbladet, som det gjengir uten reservasjoner. Og det er jo ganske interessant på bakgrunn av det lokalkjennskap avisen har. Det er også karakteristisk at man synes å mene at det var landsforræderi av oberst Sundlo at han ikke gav en fransk kaptein de militære opplysninger han ønsket! Bladet er rystet over at den franske kaptein var så tåpelig å informere oberst Sundlo om den planlagte invasjon. Det er ikke det planlagte brudd på norsk nøytralitet fra britisk og fransk side som forekommer bladet «helt ufattelig», men at NS-mannen Sundlo ble orientert i forbindelse med forberedelsene! Så det er nok ikke bare advokat Schjødt som bør snakke om «bakvendtland».

Men la oss gjengi i sin helhet artikkelen i FREM-OVER og ber vi alle som er interessert i det som

virkelig foregikk, og som førte til at Norge ble okkupert om å studere nøye det som der skrives:

«At de allierte ikke var særlig orientert om forholdene i Narvik før invasjonen i 1940, gir Sverre Hartmann et godt bevis for i en artikkel i Heimevernsbladet. I sin omtale av spionasjen i Norden kommer han inn på forhold som for oss er helt ufattelig, — eller hva sier en til at en fransk kaptein besøkte Narvik og oberst Konrad Sundlo — kort tid før invasjonen, og orienterte ham om den planlagte aksjon.

Vi siterer fra Heimevernsbladet: Under påskudd å ville hjelpe Finland, forlanger England og Frankrike av den norske regjering støttepunkter og rett til gjennommarsj for sine tropper. I denne sak er det oppnådd enighet mellom de tre regjeringer. Man er kommet overens om at den norske regjering offisielt skal ta avstand for å imøtekomme de alliertes krav, såvel vedrørende støttepunkter som vedrørende adgangen til gjennommarsj. Når man imidlertid stiller den norske regjering overfor et fait accompli, vil den på samme måte som i Altmarkaffæren nøye seg med en protest.

Med den norske regjeringens vitende og godkjennelse, undersøker nå England og Frankrike landings- og transportforholdene i de norske havnebyer. Kaptein Kermarrec fra den franske legasjon i Oslo, har fremfor noen annen fått i oppdrag å sette seg i forbindelse med vedkommende bykommandanter i anledning den planlagte aksjon. Vi vet at kaptein Kermarrec allerede har vært i Trondheim. Likele-

des har han satt seg i forbindelse med kommandanten i Narvik. Kommandanten i Narvik er oberst Konrad Sundlo. I meget forsiktig og kamuflert form, har oberst Sundlo skrevet et brev om kaptein Kermarrecs besøk og de alliertes planer. I dette brev uttaler obersten at han har det sikre inntrykk at England og Frankrike er fullt på det rene med at krisen for den finske hær kommer til våren. Han forteller at der ikke finnes mange sjøer nord for Ladoga at der også er tørr mark. Den russiske hær vil således kunne marsjere inn på bred front. Finland vil da ikke lenger kunne yde noen motstand.

Kaptein Kermarrec orienterte obersten om de alliertes plan som, kort sagt, gikk ut på å landsette motoriserte tropper i Stavanger, Trondheim og Narvik og eventuelt også i Kirkenes. De allierte hadde dessuten til hensikt å sende fly til flyhavnen, Sola ved Stavanger, som er utsett til operasjonsområde for flyvåpnet. Enn videre hadde Kermarrec forhørt seg meget grundig om Ofotbanen, først og fremst om hvorvidt tunnellene var tilstrekkelig store for transport av tungt artilleri. Obersten besvarte spørsmålet i strid med hva sant er, med nei. Kermarrec som gikk meget systematisk tilverks, nøyde seg dog ikke med oberstens svar, men henvendte seg til jernbanestyrelsen i Narvik. Her fikk han da vite at tunnellene på Ofotbanen faktisk har det største profil i Europa, og at alt som kan transporteres ellers i Europa, også kan transporteres der. At de alliertes aksjon i Norge allerede er for-

(Forts. side 7)

Oberst Sundlo kritiseres for at han ikke ga opplysninger til fransk militærspion!

Hitlers testamente

Som viste at han så langt fra foraktet sitt folk, slik propagandaen vil ha det til

Siste fotografi av Hitler.

Hetspropagandaen mot den døde Hitler synes ingen ende å ville ta. Også Napoleon ble som kjent i sin tid tilsværtet av sine seivende fiender og i årevis fremstillet som et barbarisk ubyre, men hans jordske rester havnet dog tilsist i Invalidedomen og hans rykte ble rensert. Hvorledes det vil gå med Hitler i så henseende vet vi ikke, men vi tror nok at historiens sol efterhvert vil smelte bort meget.

Under enhver omstendighet er fremstillingen av Hitlers siste dager for størstedelen hets fra ende til annen. Om og om igjen skrives det at Hitler i raseri erklærte at det var vel fortjent at Tyskland gikk under fordi tyskerne ikke hadde kjempet bedre, at tyskerne ikke var ham verdig og lignende nonsens. Og når vi kaller det nonsens, så er det fordi Adolf Hitler efterlot seg et politisk og personlig testamente som gir uttrykk for hans innstilling, et testamente som ble offentliggjort i sin tid av the U.S. Third Army, og som vi gjengir her i norsk oversettelse:

Politisk testamente

Mere enn tredve år har gått siden jeg ydet mitt beskjedne bidrag som frivillig i første verdenskrig, som ble påtvunget Riket.

I disse tre årtier har bare kjærligheten til og lojaliteten overfor mitt folk ledet meg i alle mine tanker, handlinger og liv. Den gav meg styrke til å treffe de vanskeligste avgjørelser som noen-

sinne en dødelig er blitt stillet overfor. Jeg har brukt all min tid, min kraft og min helse i disse tre årtier.

Det er usant at jeg eller noen annen i Tyskland ønsket krig i 1939. Den ble ønsket og fremprovosert utelukkende av disse internasjonale statsmenn som enten var av jødisk opprinnelse eller arbeidet for jødiske interesser.

Jeg har gjort for mange tilbud om begrensning av og kontroll med rustningene, noe eftertiden ikke for alltid vil være istand til å overse, til at ansvaret for utbruddet av denne krig kan bli lagt på meg. Videre har jeg aldri ønsket at det efter den første skremmende verdenskrig skulle bli en annen, hverken mot England eller Amerika.

Århunderer vil gå, men fra ruinene av våre byer og monumenter vil hatet til disse opprinnelig ansvarlige alltid vokse frem påny. De er det folk som vi kan takke for alt dette: den internasjonale jødedom og dens hjelpere.

Tre dager før utbruddet av den tysk-polske krig foreslo jeg for den britiske ambassadør i Berlin en løsning av det tysk-polske spørsmål i likhet med den for Saar, under internasjonal kontroll.

(Forts. side 6)

Hitlers testamente - -

(Forts. fra side 5)

Dette tilbud kan heller ikke benektes. Det ble avslått bare fordi den herskende klikk i England ønsket krig, dels av kommersielle grunner, dels fordi de var påvirket av propagandaen til den internasjonale jødedom.

Jeg gjorde det også helt klart at hvis Europas folk påny bare skulle betraktes som bønder i spillet til den internasjonale konspirasjon av penger og finans, ville jødene, den rase som er den virkelig skyldige part i denne morderiske kamp, måtte bære ansvaret for det.

Jeg lot ingen være i tvil om at denne gang ville ikke bare millioner av barn av europeisk arisk rase sulte ihjel, ikke bare ville millioner av voksne menn møte døden, og ikke bare ville hundre tusener av kvinner og barn bli brent og bombet ihjel i byene, men denne gang ville de virkelige forbrytere måtte betale deres skyld, skjønt på en mere human måte enn ved krig.

Efter seks års krig, som trass i alle tilbakeslag en dag vil gå over i historien som den mest ærefulle og heroiske kamp en nasjon har ført for sin eksistens, kan jeg ikke forlate den by som er denne stats hovedstad.

Da våre styrker er for små til å kunne motstå et fiendtlig angrep på dette sted lenger, og vår egen motstand gradvis vil bli trettet ut av menn som bare er blinde automater, ønsker jeg å dele den skjebne som millioner av andre har påtatt seg ved å forbli i denne by.

Videre skal jeg ikke falle i hendene på fienden som krever et nytt skuespill, presentert av jødene, til å forlyste sine hysteriske masser med.

Jeg har derfor bestemt meg for å forbli i Berlin og der velge døden frivillig i det øyeblikk jeg mener at der Führers og kanselliets stilling ikke lenger kan opprettholdes.

Jeg dør med et glad hjerte i vissheten om de umålelige dåder og storverk til våre soldater ved fronten, til våre kvinner hjemme, bedriftene til våre bønder og arbeidere, og til bidrag enestående i historien fra vår ungdom som bærer mitt navn.

At jeg overfor dem uttaler all den takk som kommer fra bunnens av mitt hjerte er like klart som mitt ønske om at de derfor ikke må gi opp kampen under noen omstendighet, men at de må fortsette den hvorsomhelst de måtte befinne seg mot fedrelandets fiender, tro mot den

store Clausewitz' prinsipper.

Fra våre soldaters offer og fra mitt eget kameratskap med dem til døden selv, har den sed blitt sådd som en dag vil vokse i Tysklands historie til den ærerike gjenfødelse av den nasjonalsosialistiske bevegelse og dermed til å etablere en i sannhet forenet nasjon.

Mange tapre menn og kvinner har bestemt seg for å binde deres liv sammen med mitt til det siste. Jeg har bedt dem og tilsist beordret dem til ikke å gjøre dette, men å fortsette å ta del i nasjonens kamp.

Jeg ber kommandørene i hær, marine og luftvåpen med alle midler å styrke motstandsånden hos våre soldater i den nasjonalsosialistiske tro med spesielt ettertrykk på det faktum at jeg selv som grunnlegger av denne bevegelse foretrekker døden for kujonaktig resignasjon eller til og med kapitulasjon.

Må det i fremtiden bli en æressak for den tyske hærs offiserer, som det allerede er det i vår marine, at overgivelse av et distrikt eller en by er utelukket og at kommandørene fremfor alt må gi et lysende eksempel på trofast pliktoppfyllelse inntil døden.

Før min død ekskluderer jeg den tidligere riksmarskalk Hermann Göring fra partiet og trekker tilbake alle de rettigheter som ble tildelt ham ved forordningen av 29. juni 1941 og i min riksdagstale 1. september 1939. I hans sted utnevner jeg admiral Dönitz til rikets president og øverst sjef for Wehrmacht.

Før min død ekskluderer jeg den tidligere Riksfører SS og innenriksminister, Heinrich Himmler, av partiet og fra alle hans statsstillinger. I hans sted utnevner jeg Gauleiter Karl Hanke til Riksfører SS og sjef for det tyske politi og Gauleiter Paul Giesler til innenriksminister.

Rent bortsett fra deres illojalitet overfor meg, har Göring og Himmler bragt ubotelig skam over hele nasjonen gjennom sine forhandlinger med fienden uten mitt vitende og mot min vilje, og også gjennom illegalt å forsøke å gripe kontrollen over staten.

I den hensikt å gi det tyske folk en regjering sammensatt av menn av ære som vil fullbyrde oppgaven med å fortsette krigen med alle midler som nasjonens ledere, utnevner jeg følgende medlemmer av det nye kabinett:

President: Dönitz, kansler: Dr. Goebbels, partiminister: Bormann, utenriksminister: Seyss-Inquart, innenriksminister: Gauleiter Giesler, krigsminister: Dönitz, øverstkommanderende for hæren: Schörner, øverstkommanderen for marinen: Dönitz, øverstkommanderende for luftvåpenet: Greim, Riksfører SS og sjef for det tyske politi: Gauleiter Hanke, industri: Funk, jordbruk: Backe, justis: Thierack, kultur: Dr. Scheel, propaganda: Dr. Naumann, finans: Schwerin-Krosigk, arbeid: Dr. Hupfauer, rustning: Sauer, Leder av Tysk Arbeidsfront og medlem av kabinettet: Dr. Ley.

Skjønt endel av disse menn, såsom Martin Bormann, Goebbels etc., såvel som deres hustruer, har kommet til meg av fri vilje, idet de under ingen omstendigheter ønsker å forlate hovedstaden, men isteden vil falle med meg her, må jeg likevel be dem adlyde min anmodning og i dette tilfelle sette nasjonens interesser over deres egne følelser.

De vil stå meg like nær gjennom deres arbeid og deres lojalitet enn som kamerater etter døden, idet jeg håper at min ånd vil forbli blant dem og alltid være hos dem. Må de være strenge, men aldri urettferdige, må de fremfor alt aldri la frykt influere på deres handlinger, og må de sette nasjonens ære over alt på jorden.

Må de sluttelig være seg bevisst at vår oppgave, etableringen av en nasjonalsosialistisk stat, representerer arbeid for kommende århundrer og forplikter hvert enkelt individ til alltid å tjene fellesinteressen foran egen fordel. Jeg ber alle tyskere, alle nasjonalsosialister, menn, kvinner, og alle soldater av Wehrmacht om å være lojale og lydige overfor den nye regjering og dets president inntil døden.

Fremfor alt pålegger jeg nasjonens regjering og folket å opprettholde raseløven helt ut og å motstå ubarmhjertig alle nasjoners forgifere, den internasjonale jødedom.

Berlin, 29. april 1945, kl. 0400
A. Hitler (sign)

Vitner: Dr. Joseph Goebbels, Wilhelm Burgdorf, Martin Bormann, Hans Krebs.

Personlig testamente

Skjønt jeg i kampårene mente at jeg ikke kunne påta meg ansvaret for giftermål, har jeg nå, før slutten av mitt liv, bestemt meg for å ta til hustru den kvinne som etter mange års trofast vennskap kom til denne by,

Nye minneblader - -

(Forts. fra side 1)

«Tre dager i uken kan man i Sveriges radio høre en harmdirrende norsk røst utbre seg om det «nazistiske redselsregime» i Norge. Harmen over at notoriske forbrytere må lide sin velfortjente straff synes ingen ende å ville ta.

Det er endog blitt antydnet at Sverige bør gå til vepnet intervensjon i Norge for bringe «det norske folks lidelser til opphør.» Den svenske regjering finner også å kunne tillate at de ansvarlige norske myndigheter i svensk kringkasting blir skjelt

nesten helt innesluttet, av egen fri vilje for å dele min skjebne.

Hun vil gå i døden sammen med meg av egen fri vilje som min hustru. Det vil gi oss begge kompensasjon for hva vi begge har tappt gjennom mitt arbeid i mitt folks tjeneste.

Mine eiendeler, forsåvidt de fremdeles er verdt noe, tilhører partiet, eller hvis det ikke eksisterer lenger, staten. Hvis staten også er ødelagt, trenges det ingen ytterligere instruksjoner fra min side.

Maleriene i den samling som er kjøpt av meg i årenes løp ble aldri samlet for privat bruk, men utelukkende for opprettelsen av et billedgalleri i min hjemby Linz ved Donau.

Det er mitt mest dyptfølte ønske at dette testamente vil bli fullbyrdet i rette tid.

Som fullbyrder utnevner jeg min trofaste partikamerat, Martin Bormann. Han gis full legal autoritet til å treffe alle avgjørelser. Han har tillatelse til å overdra mine slektninger alt som er av verdi som personlige minner eller er nødvendig for å opprettholde en småborgerlig levestandard, spesielt til min hustrus mor og mine trofaste medarbeidere av begge kjønn, som han kjenner godt.

Sjefen for disse er mine tidligere sekretærer, fru Winter etc., som hjalp meg i mange år gjennom sitt arbeid.

Min hustru og jeg velger å dø for å unngå skammen ved å bli overveldet eller ved kapitulasjon. Det er vårt ønske at våre legemer må bli kremert øyeblikkelig på det sted hvor jeg har utført størsteparten av mitt daglige arbeid i løpet av de tolv år jeg har tjent mitt folk.

Berlin, 29. april, kl. 1400

A. Hitler (sign)

Vidner: Martin Bormann, Dr. Joseph Goebbels, Nicolaus von Bülow.

ut som mordere og blodtørstige terrorister.

Politidepartementet har kjennskap til en rekke tilfeller hvor sabotører er kommet fra Sverige, og etter fullbyrdet ugjerning igjen er vendt tilbake over grensen. Forsåvidt er Sveriges «vepnede intervensjon» i Norge allerede en kjennsgjerning. Det kan således nevnes at den 13. februar om morgenen innfant to ukjente menn seg i brukseier Einar Haneborgs hjem i Holskogen i Aurskog. Den ene av dem gikk inn mens den andre ble stående igjen utenfor. Vedkommende som gikk inn bad om å få tale med Haneborg. Han ble vist inn i stuen, og da Haneborg kort etter kom tilstede, ble han skutt ned med 6 skudd fra automatisk pistol. Den fremmede sprang ut og spente sine ski på, hvorpå han i stor hast forsvant sammen med sin ledsager.

Da politiet skulle varsles viste det seg at gjerningsmennene hadde kuppet telefonledningene. Det tok derfor noen tid før politiet kunne innfinne seg på åstedet. Forfølgelsen av forbryterne ble opptatt, og det viste seg at de hadde gått i samme spor frem og tilbake. Sporene førte i strak kurs direkte mot Riksgrensen. Fra Holskogen til grensen er det ikke lengere enn at en øvet skiløper vil kunne tilbakelegge strekningen på under en time.

Brukseier Einar Haneborg ble 69 år gammel. Han var på alle måter en hederlig og pliktoppfylgende mann, som i vide kretser nød den høyeste respekt og aktelse. Den «forbrytelse» som snikskytteren felte ham for, var hans trofaste innsats for Norge innen Nasjonal Samlings rekke.

Ovenstående er ikke noe enestående tilfelle. Natten til 13. januar 1945 ble Jørstad jernbanebru i Snåsa sprengt, med den følge at et tog bestående av lokomotiv og 17 vogner styrtet ned i elven. 38 personer ble drept og 62 såret.

Attentatet var utført antagelig av 5 eller 6 menn. De hadde gått på ski, og fra åstedet førte sporene inn mot svenskegrensen.

På samme måte har det i grensetraktene funnet sted en rekke jernbaneattentater. I flere tilfeller er det fastslått at gjerningsmennene hører hjemme i Sverige.

Man overveier i Sverige om hvorvidt man bør erklære et naboland krig fordi dets myndigheter straffer forbrytere som nå engang er skyldige, etter folkeretten og norsk rett. Men det faller øyensynlig ikke den svenske regjering inn at det er dens plikt å sørge for at ikke norske bolsjevik-agenter benytter Sverige som utgangsbasis for forbrytelser i Norge.»

Dette var altså det dydige og nøytrale Sveriges innsats

når det gjaldt å bekjempe vold og terror, mord og umoral — dengang det selv hadde anledning til å omsette vakre ord i praksis. Og når man i Sverige neste gang skriker opp om å hindre foreldelse av tyske straffefølgelse mot mordere, bør en kanskje tenke på den egne leiemorder som skriver bøker om sine bedrifter.

Og hvorledes det var i Norge det vet vi jo, det forherliges den dag i dag i bøker, filmer og aviser, dog i noe avdempet form som passer for dagens hyklere. Men kommunisten Asbjørn Sunde (Osvald) var ikke så nervøs for å si sannheten da han i 1947 sendte ut på Dreyers forlag boken «Menn i mørket» — boken som på en besynderlig måte har forsvunnet i glemsel og taushet og som få kan få se lenger. Og denne Osvald er riktig nok straffet etterpå, men ikke for mordene. Han fortsatte som kjent sitt patriotiske virke etter 1945 med spionasje for Sovjetsamveldet.

La oss gjengi litt fra boken til Osvald. Han beretter bl. a. på sidene 118 og følgende om en påstått «angiver» som ble likvidert. I forberedelse til dette mord deltok forøvrig også en kontaktmann med Milorg. og «en Milorgmann som skulle trenes opp», men som var nok så blek om nebbet da han forsto hva kommunistpatriotene hadde isinne. Og så dro da banden avsted i bil. Vi overlater ordet til forfatteren:

«Jeg låste oss inn og vi gikk opp trappa, som var opplyst av blå lyker. Utenfor entredøra stanset jeg og kjente etter at våpnene var på plass. De hadde på radioen der inne, en eller annen sentimental tysk schlager. Vi hørte tydelig to stemmer også. De stanste bratt da jeg ringte på. Nølede skritt nærmet seg, og døra ble åpnet på gløtt. — Hvem er det — —

Jeg satte skulderen mot døra og presset pistolen mot magen på mannen innenfor. Det var ham. Jeg kjente ham straks igjen etter beskrivelsen. Det magre ansiktet var likblekt. Øyneene skinte i sanseløs redsel.

Edgar og Lange (lærlingen fra Milorg., som «kaltes Lange.» Vår anførsel) smatt forbi og gled lydløst inn i værelset innenfor. Jeg skjøv fyren baklengs inn i rommet.

Øyneene vregte seg i hodet på ham, så pupillene nesten ble borte. Fråden sto skummende om munnen hans. De magre, gule fingrene grafset i luften som om han søkte etter noe å gripe tak i. Ordstrømmen gikk over i et svakt, jamrende hyl.

Den fete fyren satt foroverbøyet på divanen, urørlig som en steinstøtte, og klamret seg fast

til kanten. Bare øyneene levde. Fulle av redsel flakket de fram og tilbake og søkte fortvilet etter en eller annen redning. Fra radioen kom en dyp, varm kvinnestemme:

Liebster, kommst du noch zu mir, wenn die roten Rosen blühen — —

Jeg nikket til Edgar, (som tok seg av nr. 2. Vår anførsel). Stiletten lå fast og sikkert i hånden min.

Vi lukket entredøren varlig etter oss. Det var lydløst stille i det store huset. Det tørre vinterlauvet raslet i marsvinden utenfor. Stemmen der inne trengte ut til oss, bløt og dyp og vakker.

Liebster, kommst du noch zu mir, wenn die roten Rosen blühen — —

Gata lå svart og øde. Vi ble stående utenfor huset og lot vinden feie hen over oss. Lange stirret på meg med store, glassaktige øyne, som om jeg skulle være ham fullstendig fremmed. Han ravet over kjørebanelen, klamret seg tungt til et tre og spydde i hulkende hikst.»

Så både Norge og Sverige har nok noe å lære bort til oberstene i Hellas når det gjelder behandlingen av politiske motstandere! Og den kommunistiske praksis fra dengang tør kanskje ha spesiell interesse for dagens Hellas? Oberstene trenger tydeligvis å lære ettersom det til dags dato visst ikke er påvist at militærjuntaen har tatt livet av noen. I motsetning til folk som går uantastet omkring både i Sverige og Norge — på tross av daværende rikspolisjefvs stolte ord.

Siegfried.

For Ungdommen

(Forts. fra side 4)

lene. Vi kan nemlig ikke tolerere at offentlige massemedia hensynsløst benyttes til hetspropaganda mot en stor gruppe av den norske befolkning uten at de rammede noen gang får anledning til å forsvare seg. Samtidig avviser vi med forakt det «retts»-oppgjør som etter krigen ble gjennomført i «demokratiets navn». Og Løberg som er så opptatt av «den hårde kjerne i NS», kan være hellig overbevist om at denne «hårde kjerne» ikke kommer til å skifte karakter, selv om «mil.org.martyrene» strør om seg med aldri så mange historiske «trikiner».

A. T.

Husk bladpengene for 2. halvår!

Også litt - -

(Forts. fra side 5)

beredt, derom hersker det ingen tvil (!) Det eneste som vi ennå ikke vet, er tidspunktet når aksjonen skal gjennomføres. Disse opplysninger hadde Hagelin fått ved lesningen av en månedsrapport som Sundlo hadde sendt til Quisling. Scheidt sammen med Hagelin satte så opp denne alarmerende rapport.

Riktignok var moskvafreden kommet i mellomtiden. Likevel måtte rapporten veie tungt i Berlin, så meget mere som den korresponderte med et riktignok vesentlig knappere telegram av 21. februar fra visekonsul Wusow, som bygget på en samtale med Sundlo umiddelbart etter Kermarrecs besøk der oppe.»

Allerede denne rapport og telegrammet forteller om franskmennenes temmelig åpne opptreden for å skaffe seg de nødvendige militære etterretninger. Det kan være av interesse å supplere dette materiale med noen opplysninger major Pruck opplevet i egenskap av sjef for Abwehrstelle Norwegen i Klingenbergsgaten 7 i Oslo.

«En av de aller første dagene etter invasjonen ble jeg oppsøkt på Abwehrstelle av en norsk dame som forteller at der ligger en rekke ting tilbake i den franske marineattasjees leilighet. Jeg sender en av mine folk dit opp. Og så befinner det seg ganske et imponerende utvalg av aktstykker, således enn omfattende korrespondanse med de norske havnemyndighetene.»

Tyskerne spionerer — franskmannen spør

«Mens vi hadde arbeidet omhyggelig for å få klarlagt norske landingsplasser og skaffet oss best mulige informasjoner under hånden og via agenter, skrev den franske marineattasjeen til de respektive havnemyndigheter og ba helt troskyldig (?) om å få opplyst forskjellige data om havneanlegg, kaienes dimensjoner osv. Og svarene hadde han fått enkelt og greit.

Ett må jeg imidlertid straks medgi. Nettopp på min søken etter gode skisser og kart over havneanleggene var jeg ytterst heldig. For en ikke ubetydelig del av det materiale vi trengte fant jeg samlet og innbundet endog til en meget fordelaktig pris. Og det skjedde på denne måten: En dag kjøpte jeg som så ofte ellers, aviser og illustrerte blad i Narvesens kiosk ved Stortinget. Da fikk jeg øye på oppslagsboken:

Kristen Samling - -

(Forts. fra side 2)

preken. Ja selv nå 24 år etter 1945, dukker det opp her og der i radioen og andre steder, denne hatets triumferende ånd i andakter og preker, som intet har med Kristus å gjøre. Derimot møtte vi Ham allerede like etter fredens utbrudd i vår fiskehandler, i en rengjøringshjelp hos ganske alminnelige mennesker, som hverken bar gullkors rundt halsen eller på jakkeoppslaget, heller ikke noensinne med sin munn hadde bekjent Hans navn. De spurte hvordan det stod til med en sely, ens familie og barn, og viste sin nestekjærlighet ved mange små kjærlighetsgjerninger.

Hvem - hva - hvor. En kort gjennombladning og jeg var kjøper. Den viste seg å være aldeles utmerket. Hver eneste norsk by var beskrevet med nydelige skisser av havneanleggene.

«Hvem - hva - hvor» gikk like til Berlin.

Den franske marineattasjeen hadde nok ikke hatt bruk for å drive en så omstendelig korrespondanse med de norske havnefogder for å få slukket sin tørst på informasjoner. De norske bokhandlere stilte det meste av materialet til disposisjon på fullt lovlig vis.»

Dette taler vel egentlig for seg når det gjelder å avsløre bakgrunnen for Norges ulykke: den manglende vilje til nøytralitet.

Ellers vil vi gjerne sette fingeren på at de rent bagatellmessige «militære opplysninger» Quisling påståes å ha gitt Pieckenbrok under en samtale før den tyske aksjon sist nå under Løberg-saken ble stemplet som grovt forræderi, mens ingen har noe å bemerke til de langt viktigere opplysninger både havnemyndigheter og militære myndigheter gav vestmaktene. På bakgrunn av den høytidelig proklamerte norske nøytralitet forekommer disse opplysninger oss å være likeverdige. Det vil si Pieckenbrok beklager seg jo over at han faktisk ikke fikk noen brukbare opplysninger av Quisling og at denne ikke var orientert om den planlagte tyske aksjon, mens den franske kaptein Kermarrec fikk de opplysninger han ønsket og alle var klar over hva de skulle brukes til. Og oberst Sundlo, som ingen opplysninger gav, kritiseres nærmest for det!

Imens opptrådte da prester og predikanter fra seierherrenes «Norske Kirke» på forskjellig vis, når de besøkte «fredsfangene» i våre fengsler og konsentrasjonsleirer. Det vil føre for langt her å berette om hvordan disse høye herrer da opptrådte, på få hederlige unntagelser nær, overfor «forbryterne» og «landsforræderne». Men deres opptreden kan vel oppsummeres i to ord: Åndshovmod og sadisme. Uten å være medlem av Den Katolske Kirke, vil jeg da berette, at her gikk denne kirkes pater frem på en helt annen måte. Det fortelles blant annet at da de første gang avla besøk hos sine sognebarn, som satt på Ilebu, ble følgende uttalt: «Dere har vært med i en politisk kamp og et oppgjør, men det angår ikke oss og Kirken, vi kommer her som deres prester og sjelesørgere.

Jeg vil gjerne slutte disse to artikler med å hedre den mann som i fem lange okkupasjonsår førte Norges skute gjennom de farlige brenninger. Alle vi som kjente ham personlig vet, hvor vanskelig dette var. På den ene side størstedelen av et folk som mistrode hans motiver og dolket ham i ryggen, på den annen side sto han foran en sterk og ofte meget unådig okkupasjonsmakt. Det kostet ham livet. Ham, minister Skancke, og mange uskyldige mennesker. Jeg skal sitere noen linjer fra det vakre diktet om Quisling, «Laurbærkransen»:

Hva var den dom som felte ham?
En støtte over Norges skam!
Om redningsmannens liv man tar,
han står en dag som den han var.

Bestendig faller lys tilsist
klart over mørkemannens list
som over heltens panne klar.
En dag han står som den han var.

Hans siste ord før han ut-
åndet på Akershus var:
«I dine hender overgir jeg
min ånd».

«Han står i glans av evighetens
stjerner
og taler ennu til det norske folk.
Han hadde elsket det så høyt
at det å kunne tilgi
ved slutten av hans liv ble en
velsignelse,
som åpnet døren til hans pinte
hjerte
og bragte ham befrielse fra jordens
lenker.
Hans smerte løstes opp som hos
et barn.
Han la det norske folk tett inn til
sitt hjerte
og bar det med seg inn i evigheten.

Sundra Sand.

Horst Wessel - -

(Forts. fra side 4.)

brettet. «Ingen hopper av bilen uten ordre. Alle må bevare jernhård disiplin. Hvis vi blir angrepet, da står imidlertid en for alle og alle for en!» Det var de korte ord han rettet til sine folk. «Gjør klar! Syng!» Langsamt rullet bilen videre — ganske langsamt. «Die Fahne hoch» steg det kraftigere og inderligere enn noensinne mot himlen. Bilen svinget rundt et hjørne. Vi var i Fischerkietz. Vi sang, vi skrek, vi brølte. Man skulle høre oss. Vi var der, ubedt og uanmeldt. Alle speidet til høyre og til venstre, opp og ned. Vær oppmerksomme, het det. I de små, lave vinduer viste de første ansikter seg. Alle trodde at «Den røde garde» kom. Men hva var dette, naziene? Skulle de finne seg i det? Denne provokasjon — hvor er de egne folk? Ut på gaten! — Den røde horde samler seg. Horst kneler på førersetet, over hodet på ham den lysende fane. Vi var foran vertshuset «Zum Nussbaum», et gammelt, tradisjonsrikt gjestgiveri. Hele området kom i opprør. Ut av alle hus kom de strømmende, stadig større ble mengden og brøite mot oss i vanvittig raseri sitt «Rød front». Mere våget den ikke. SA-folkene besluttomme mine inngjød dem respekt. Klare til å hoppe, med beltet i hånden, så de ned på den rasende masse. Da stanset bilen — hva nå? Horst reiste seg i forsetet og holdt en tale til beboerne. Alle forholdt seg rolig og lyttet spent.

«I år og dag har den røde terror hersket her i Fischerkietz. Daglig overfaller man her nasjonalsosialistiske innbyggere. Vi roper et energisk «stopp» til dere og advarer dere for siste gang!»

Da han slutter er gaten lik en boblende heksekjel. Stadig flere skumle individer innfinner seg. Uhørt — vi hadde betrådt deres domæne. De hadde kunnet knuse oss. For første gang lød her Heil for der Führer og for bevegelsen. SA-folkene var lykkelige. Nå var de i sitt rette element. Hvor seiersglade lød sangene da bilen langsamt kjørte videre. Forbannelser lød, de ble stadig høyere etterhvert som vi fjernet oss. Gjennom alle gatene i Alt-Berlin kjørte vi nå og krysset omegnet til mørket falt på. Den røde terror var brutt uten at det var utgydt en bloddråpe.

Lammet av den energiske, modige opptreden hadde motstanderen ikke funnet noen anledning til aktivt forsvar.

Påny var det Horst Wessel

APARTEID I USA?

Etter hvert har de sorte i USA slåss seg frem til å kunne entre de samme trikkene, gå på de samme skolene osv. som de hvite. De er med andre ord i ferd med å erverve den lenge efterlengtede «likestilling». Men hva gjør de så? Naturligvis, de går til den motsatte ytterlighet, nå skal de opprette et stykke «afro-amerikansk» territorium i staten Nord-Carolina. En hel by skal de bygge til seg selv, og vi formoder at «skutt blir den» hvite stakkar som våger seg innenfor bygrensen. Washington har bevilget 25 millioner dollar til formålet, og det hele har blitt velsignet av president Nixon.

MODERNE PROTEST-OPERETTE

Det er en lang vei fra den klassiske operetten med søylehaller, ballsaler, skjønne prinsesser og galante gardeoffiserer ned til våre dagers forherligelse av skumle bakgårder med stinkende søpekasser, narkotiserte hippier og en musikk som ville fått en Strauss til å sparke i kistelokket. Det aller siste på området er ifølge «Jerusalem Post» en musical med den venstreforvridde bandleder og bråkmaker Daniel Cohn-Bendit i hovedrollen. Det er formodentlig å anta at Internasjonales blir den store gjennomgangsslageren. Tittelen på produktet blir «Røde-Danny», og når dette leses er premieren allerede gått av stabelen i Tel Aviv. Det siste skulle vel garantere en god forhåndstale i Ola-Norge?

HEIA JOHNSON!

Den amerikanske eksprezidenten, Lyndon B. Johnson har nylig hatt «vareopptelling». Som avskjedshilsen fra sine «fans» mottok han nemlig følgende gaver: 147 veggur, 248 armbåndsur, 328 slåbrokker, 548 kulepenner, 752 sigarettmunnstykker i sølv eller gull, 910 askebegere, 2150 slips og 10 000 cowboy-hatter.

BEETHOVEN VAR NEGER!

Ludwig van Beethoven er blitt forfremmet til neger av

som gjennom denne dåd bragte kampen om Berlin et stort skritt fremover.

de svarte rasefanatikerne i USA. På plakater stilt ut i San Franciscos bokhandlere er han avbildet med negroide trekk. Han bidrar på denne måten til å forsterke virkningen av slagordet «black is creativ».

INGEN BÅND I BONN

Den tyske forbundshovedlandsbyen ved Rhinen skal endelig få et snev av virkelig verdensby, slik at den mer kan hevde seg i forhold til sine kolleger i den allierte leir. I pakt med den søte linje skal det nå opprettes et Eros-Senter i byens nordvestre hjørne. En nattklubb-eier i Bonn har til dette formål stilt 53 værelser til disposisjon, og leien er satt til 300 DM i måneden. En passende «kontaktgårdsplass» er selvfølgelig del av herlighetene. Vår kilde oppgir ikke at nevnte nattklubb-eier heter Hickory Hoppsky, men enhver kan jo gjøre seg sine refleksjoner. «Tyskerpakket» har ialfall fått sin frihet og kan fortrenge sin skyldfølelse, og isteden hengi seg til lummer velyst — med demokratisk velsignelse.

«LIKHEIT FOR LOVEN»

De land som måtte betale stor blodtoll gjennom de to verdenskriger, har alle avsatt en dag i året til minne om dem som falt. Så også Tyskland. Ved siste minnedag hendte det seg at en teologistudent (tenk det) gikk fra konseptene mens han var i den evangeliske kirken i Wolfenbüttel. I vilt raseri gikk han løs på de oppsatte minnetavlene, rev dem ned, smadret alle sammen og klinte dem til med rødmaling (tenk det også). Ingen rettslige «rådgerder» ble truffet mot denne berserk. Så heldig var imidlertid ikke den 57-årige hjelpearbeideren Rudolf Koelle som var dum nok til å hive en teglstein gjennom vinduet til en synagoge i Frankfurt. Han ble omgående tatt hånd om av de bestyrkede øvrigheter og idømt 6 måneders fengsel uten betingelser.

ANGLO-TYSK I WASHINGBONN

Deutsche Wochenzeitung jamrer over at de allierte okkupantene amerikaniserer det tyske sprog. Blandt annet uttaler folk navnet på

komponisten som gav oss eventyroperaen Hans og Grete, Hamperdinck istedenfor Humperdinck som han viselig het. På samme måte blir Wintershall AG til Ointershål. Det er vel ikke lenge før det kryr av «Bihmte» istedenfor Beamte i våre departementer, slutter DWZ. Om det kan trøste tyskerne, vil vi gjerne føye til våre egne erfaringer i så måte. Her i landet har det gitt seg minst like groteske utslag. For eksempel ble den tyske marsjen Alte Kameraden presentert i norsk radio som Old Comrades. Det var tydeligvis bekvemmeligere å oversette tittelen til engelsk enn til norsk. I den samme radioen ble Tsjajkovskis Eugen Onegin forvridd til noe bortimot «Jusjen Onnegan» omtrent som om det skulle dreie seg om en popartist på Radio Luxemburg som forresten på godt norsk numere skrives Luxembourgh. Og mens vi nå denger på Kringkastingen, kan vi nevne at landets egne innvånere ikke unngår skamferingen idet en av våre sportsstjerner ved navn Mikael Ski i en nyhetssending ble hetende Maikel Skai.

Den eneste nasjon vi har hørt om som har tatt igjen med dette uvesenet, er faktisk Frankrike, hvor problemet har fått en spesiell karakter idet amerikanismene som oftest er gamle ord fra normannerfransken som kommer hjem fra nesten tusen års eksil i den angelsaksiske verden. At de i denne tiden er blitt maltraktet av engelske tunger og derfor er egnet til å skape forvirring og misforståelse i Frankrike er naturlig. Men nå er de Gaulle som kjent politisk død, Frankrike blir dratt inn i NATO igjen, og det franske akademi får vel munnkurv for sin linguale ulydighet.

Forøvrig tror vi det har liten hensikt å kicke (unnskyld) på okkupantene. Man bør heller gå til angrep på egen slapphet og resignasjon. Ikke minst der nede i forbundshovedstaden Bonn, som i denne sammenheng er omdøpt til Washingbonn av den tyske politiske vits.

SLIK GÅR DET TIL

Det nederlandske bladet «De nieuwe Linie» som redigeres og utgis av «progressive geistlige» og har en betenkelig sterk slagside til

venstre, er kommet i søkelyset fordi det har skrevet noe helt «utilgivelig». Dumdrigtig nok hadde en av journalistene formulert seg slik: Den enøyede ministergeneralen Mosje Dajan fikk ham til å tenke på Dr. Goebbels og dennes smutsige, politiske propaganda. Dermed var det gjort, den stakkars journalisten ble øyeblikkelig utskreket til fiende nr. 1 i den venstreforvridde presseverden. Aviser og fjernsyn begynte straks å granske hans «fortid» — og se — hva oppdaget man ikke. Mannen hadde skrevet et innlegg i en lokalavis i Nijmegen under krigen. Det var tilstrekkelig til å kvalifisere ham til «medskyldighet i krigsforbrytelse».

«NED MED KAPITALISMEN!»

En svensk student har henvendt seg til myndighetene med en anmodning om å få slippe å betale tilbake sin studiegjeld på 7 000 sv. kroner. Som grunn angav han at han ikke ville støtte et kapitalistisk foretagende.

Samvittighetsnøden innfinner seg unektelig på et beleilig tidspunkt, skriver Fria Ord. Det ville jo vært fryktelig om motviljen mot kapitalismen hadde latt høre fra seg allerede ved utbetalingen av lånet. Siden dette foregikk i det meget avanserte Sveariket, løp vi anta at studenten slapp å betale hva han skyldte.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri